mulle wañad pattud andeks, enne kui kohto ette lähheme.

Irmabbe ütles: „Teie ekſituste wõlg on ſuur, egga kaswa ſurma wasto ma peal rohtu! Hä olleks kui jäñes Argpüks ja woartes Terrawnok alles ellakſid. Teie liggiſeiswa ſurma tunni pärraſt annan pattud teile andeks. Waenlaſed kippuwad wäekaupa teie kerre peale! ja Argpükſi tapmine teeb teile kõige ſuremat puſſi. Miks te kuñingat ſurnud jäñekſe päga lähſite narrima? Sedda luggu ei jõua teie wabbandada.“

„Ei olle wigga!“ ütles Reinowadder. „Uskuge, mis ma teile ütlen. Kes Ma-ilma kärraſt õlpſalt läbbi tahheb ſada, ſe ei wõi iggas kohhas ni waggaks jäda kui need, kes pühha one warjul peidus ellawad; meekaupmees lakkub mõñikord ka maggu-ſaid ſõrmi. Jäñes olli ſurem ſüüdlane kui miña; miks tal ni ſihhaw ümmargune kehha olli? Kuis jõudſin ſedda nähhes ſõgi-iſſu kuſtutada? Sõbrus on hä kül, agga ma armaſtan iſſeennaſt eñam kui teiſt. Argpüks ja Kohhekel ei olnud miño ſõbrad, nende ſõbrus olli ſilma kirjaks rahwa ees! Pat on nüüd miño, kahhi nende pärrandus. Möllemad ruñalad leidſid oña ruñaluſe läbbi otſa. Teate iſſe, armas lellepoeg, mis irmo ja äddaga ſel korral kuñinga käeſt peaſin, ohhelik olli mul jubba kaelas; — ei olnud mul ſeal nälja. Kes neid ſundis mind ſaatma tulla? Eks nad teadnud, et ma neiſt tuggewam ollen? — Wõttan miña waene meeſ kus-

kilt kaña-poea kinni, ſiis tehhakſe ſuurt kärra ja kiſſendatakſe: „poge warras wõlla!“ Weiked wargad puakſe wõlla, ſured töstetakſe tõlda. Sedda ollen, armas lellepoeg, iggaskohhas tähhele pannud, ja kui mul iño peale tulleb, ſiis teen niſañoti. Mis ſeſtki kaſſu ſaab, kui kegi parrem tahhaks olla, kui teiſed; parremad ei jä meie päiwil rahwa ſuus ka laitmata.“

„Armas lellepoeg! rahwa nuuskur niña oskab iggaühheſt nurjato asja üllesluñida, egga wäiſi kellegi keel ſedda räkimaſt, mis teiſele laimo ja kahjo teeb. Reñad laulwad ja lorriſewad ühtepuhku kurja, ja ehk kül ka mõnda hääd ſurenniſt ja weikemiſt iſſandiſt neile teadawaks ſaab, ſiiski ei tehta ſeſt ial pikkemat juttu; tulleb üsna önneks arwata, kui ſedda opis ärra ei ſallata. — Naerowäärt on miño arwates ruñaluſe uhkus ja tühhi kõrkus, mis ellajaid allati taggakihhutab, et üks teiſe üle wallitſejaks püab tõusta. Oskakſid nad koddu naiſi ja lapſi karristada, ehk kangekaeluſt perret wallitſeda ja oña piſſukeſt warranduſt kokko oida, ſiis olleks ni paljo hääd; agga niñetud piſſokeſt tallituſi ei jõua nad täita ja kippuwad ſiiski ſurema ammeti peale, kus eñam oido ja tarka arru tarwis lähheb. — Ülſki ei tahha oñas ſeiſusſes rahhul olla; iggames püab iſſanda niñe ja õlpſamat põlwe! Kuis peab luggu Ma-ilmas parremaks miñema, kui walle, pettus, wargus, walle-wandumine, röwimine ja tapmine iggalpool ſigginewad? —

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 11